

A T-66/05. sz., Jörn Sack kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyben az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) által 2007. december 11-én hozott ítélet ellen Jörn Sack által 2008. február 1-jén benyújtott fellebbezés

(C-38/08 P. sz. ügy)

(2008/C 107/17)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Jörn Sack (képviselők: U. Lehmann-Brauns és D. Mahlo ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-66/05. sz. ügyben 2007. december 11-én hozott ítéletét, és (amennyiben a Bíróság maga határoz a jogellenesen eldöntetlenül maradt jogkérdések tárgyában az egyenlőség elve alapján), a keresetnek adjon helyt annyiban, amennyiben a felperes havi illetményét megállapító bizottsági határozatot a 2004. május havi illetmény tekintetében megsemmisíti.
- Másodlagosan, a Bíróság helyezze hatályon kívül az említett ítéletet, és az ügyet utalja ismételt tárgyalás végett az Elsőfokú Bíróság elé, hogy az új határozatot hozzon az egyenlőség elvének azáltal történt megsértése kérdésében, hogy a felperes nem vették figyelembe a személyzeti szabályzat 44. cikkének (2) bekezdése szerinti beosztási pótlék nyújtása során.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Elsőfokú Bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezés, amely szerint a Bizottság Jogi Szolgálatánál az Európai Unió bővítésével kapcsolatos valamennyi jogkérdés tekintetében koordinátori munkát ellátó fellebbező nem jogosult az egységvezetői munkakörrel járó beosztási pótléokra, a következő fellebbezési jogalapokon alapul:

Első fellebbezési jogalap: az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg az egyenlőség általános közösségi jogi elvének jelentőségét és hatályát, megsértve ezáltal az említett elvet.

Az egyenlőség elvét mind általános formájában, mind a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvében történő különös kifejeződése formájában rögzíti az Európai Unió alapjogi chartájának 20. és 21. cikke, és azt a Bíróság ítélkezési gyakorlata régóta magasabb rendű közösségi jogként ismeri el. Az egyenlő bánásmód elvének betartása a közösségi jogban nemcsak az összes intézményt terhelő kötelezettséget jelent, hanem az intézmény intézkedése által érintett magánszemélyt megillető, az egyenlő bánásmóddal való alanyi jogot is. Mivel ezen elv –

amint azt a Bíróság a már hivatkozott ítéletekben régen kidolgozta –, elsőbbséget élvez a másodlagos közösségi joghoz képest, megfelelő módon figyelembe kell venni annak alapjogi jelentőségét a közösségi jog értelmezése és alkalmazása során. Az Európai Közösségek Bírósága az egyenlőség elvét az eljárási szabályok és a konkrét eljárások keretében is figyelembe kell, hogy vegye.

A felperes egész érvelésében a személyzeti szabályzat helyett folyamatosan az egyenlőség elvére hivatkozott, és arra, hogy olyan feladatokat látott el, amelyek nemcsak egyenrangúak az egységvezetői tevékenységgel, hanem a középszintű vezetői feladatok ellátása szempontjából több egységvezető tekintetében annál magasabb rendűnek is minősítendőek. Azáltal, hogy az Elsőfokú Bíróság teljesen mellőzi a felperest más kedvezményezett tisztviselői kategóriákkal összehasonlító vizsgálatot, eleve megtagadja tőle az önkényes bánásmóddal szemben őt megillető jogvédelmet, megsértve ezzel az egyenlőség elvét.

Második fellebbezési jogalap: az Elsőfokú Bíróság megsértette a jogi logika szabályait

Amikor több érintett hivatkozik önkényes bánásmódra, az egyenlőség és a jogi béke csak úgy állítható helyre, ha bíróság megállapítja, hogy nincs szó összehasonlítható helyzetről ott, ahol ennek létezését állítják, vagy egyértelművé teszi, hogy azok a személyek, akik vonatkozásában ilyen összehasonlítható helyzet fennáll, jogellenesen részesültek a juttatásban, ennek következtében arra a felperes sem jogosult. A jogi logika ezen szabályait követve a felperes szerint nyilvánvaló, hogy a következő kérdések közül legalább az egyiket tisztázni kellett volna, és a felperes vonatkozásában nemlegesen megválaszolni ahhoz, hogy a kereset elutasítható legyen. Az Elsőfokú Bíróságnak először is azt kellett volna eldöntenie, hogy a tisztviselők által ellátott feladatok, amelyeket a Bizottság az egységvezetői feladatoknak felelt meg, egyenértékűek-e a felperes feladataival, másodszor pedig, hogy e tisztviselők részére a Bizottság jogosan vagy jogellenesen nyújtotta-e a beosztási pótlékokat.

Mivel e két kérdés tárgyában nem született döntés, azok akkor tekinthetők jogilag irrelevánsnak, ha feltételezhető, hogy a kereset abban az esetben is el kellett volna utasítani, ha mindkét kérdést a felperesi érveknek megfelelően kellene megválaszolni. Ilyen következtetés azonban nem vonható le. Mivel az Elsőfokú Bíróság nem a jogilag szükséges terjedelemben, azaz nem a másodlagos közösségi joggal szemben elsőbbséget élvező egyenlőség elvének alkalmazásával vizsgálta azt a kérdést, hogy a Bizottság jogszerűen vont-e be más tisztviselői kategóriákat, azt kell feltételezni, hogy egy ilyen vizsgálat annak megállapítását eredményezné, hogy a Bizottság jogszerűen járt el az egyéb tisztviselői kategóriák kiterjesztésekor. Az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó állításával ellentétben a felperes tehát nem egyenlőséget követel a jogellenességben, hanem a jog szerinti egyenlő bánásmódot követel.

Harmadik fellebbezési jogalap: az Elsőfokú Bíróság megsértette a szabályszerű eljárás alapvető elveit

Megtagadni annak vizsgálatát, hogy az állított alapjogi sérelemre sor került-e, e jog sokkal súlyosabb megsértését jelenti, mint az abban a kérdésben való jogi tévedés, hogy valóban megsértették-e az alapvető jogot, mivel az érdekeltet kizárják az alapjogi védelem hatálya alól. Az alapjogi sérelem vonatkozásában elvégzendő szakszerű vizsgálat csak abban az esetben mellőzhető, ha az alapjog megsértésére vonatkozó felperesi állítás teljesen alaptalan, vagy ha a különböző helyzetek összehasonlítása keretében hivatkozott tényállások a felperes állítását nyilvánvalóan nem támasztják alá. A jelen esetben azonban távolról sem erről van szó. Ezáltal az Elsőfokú Bíróság megsérti a szabályszerű eljárás alapvető elveit. Már csak ezért sem tartható hatályban az ítélet a benne szereplő indokolással.

A Bundespatentgericht (Németország) által 2008. február 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – A védjegyügy felei: Bild.T-Online.de AG & Co. KG és a Deutsches Patent-und Markenamt elnöke

(C-39/08. sz. ügy)

(2008/C 107/18)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundespatentgericht

Az alapeljárás felei

Bild.T-Online.de AG & Co. KG és a Deutsches Patent-und Markenamt elnöke

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Előírja-e az 1988. december 21-i 89/104/EGK irányelv 3. cikke az azonos vagy hasonló bejelentésekkel ⁽¹⁾ szembeni egyenlő bánásmódot a versenyesélyek egyenlőségének biztosítása érdekében?
2. Ha igen, köteles-e a bíróság megvizsgálni a versenytorzító egyenlőtlen bánásmódra utaló konkrét bizonyítékokat, és figyelembe venni ennek során a hatóság azonos jellegű ügyekben hozott korábbi döntéseit is?

3. Ha igen, köteles-e a bíróság figyelembe venni a versenytorzító hátrányos megkülönböztetés tilalmát az 1988. december 21-i 89/104/EGK irányelv 3. cikkének értelmezése és alkalmazása során, ha ilyen hátrányos megkülönböztetés fennállását megállapította?
4. Ha az 1–3. kérdésre nemleges válasz adandó, a versenytorzulásának elkerülése érdekében, a nemzeti szabályozás előírhatja-e a nemzeti hatóságnak, hogy hivatalból járjon el és törlési eljárást kezdeményezzen a korábban jogellenesen lajstromozott védjegyek tekintetében?

⁽¹⁾ HL L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.

A Bundespatentgericht (Németország) által 2008. február 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – A védjegyügy felei: ZVS Zeitungsvertrieb Stuttgart GmbH és a Deutsches Patent-und Markenamt elnöke

(C-43/08. sz. ügy)

(2008/C 107/19)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundespatentgericht

Az alapeljárás felei

ZVS Zeitungsvertrieb Stuttgart GmbH és a Deutsches Patent-und Markenamt elnöke

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Előírja-e az 1988. december 21-i 89/104/EGK irányelv 3. cikke a versenyesélyek egyenlőségének biztosítása érdekében az egymással versenyben álló bejelentőkkel ⁽¹⁾ szembeni egyenlő bánásmódot a védjegyek lajstromozása során?
- 2) Ha igen, köteles-e a bíróság megvizsgálni a versenytorzító egyenlőtlen bánásmódra utaló konkrét bizonyítékokat, és figyelembe venni ennek során a hatóság azonos jellegű ügyekben hozott korábbi döntéseit is?